

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 440/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 18. novembra 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 56/2007 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Co 15/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2010 doručená sťažnosť M. A., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 56/2007 z 18. novembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 Co 15/2009-215 z 31. marca 2009.

Ako vyplýva zo sťažnosti, sťažovateľ vystupoval od 16. januára 2007 ako žalovaný v konaní pred okresným súdom, ktorého predmetom bolo zaplatenie peňažnej sumy, na ktorú mal žalobcovi vzniknúť nárok *„na základe vykonaných stavebných prác“*. Okresný súd po vykonanom dokazovaní žalobe čiastočne vyhovel. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd *„mal za preukázané, že cena bola medzi účastníkmi dohodnutá..., napriek tomu nevysvetliteľne vychádzal pri určení nároku žalobcu z ceny primeranej“*.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu namieta, že *„žalobca dielo riadne nevykonal, dielo bolo a je postihnuté vadami“*, čo mal potvrdiť aj ustanovený znalec v znaleckom posudku. Podľa názoru sťažovateľa okresným súdom prisúdená peňažná suma nezodpovedá skutočnému rozsahu a kvalite vykonaných stavebných prác.

Z odôvodnenia predloženej sťažnosti vyplýva, že na odvolanie sťažovateľa, v ktorom *„namietal platbu akejkol'vek časti diela..., pretože dielo sa musí, podľa súdneho znalca, urobiť znova a teda jeho hodnota je nulová“*, krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľa rozsudok krajského súdu je v rozpore s ustanovením § 153d ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pretože *„krajský súd pri svojom rozhodnutí vychádzal aj zo skutočností, ktoré by mohli nastať do budúcnosti“, hoci „v čase vynesenia rozsudku bol stav taký, že žalovaný nemal ani funkčný zatepl'ovací systém, ani materiál, ktorý si sám zabezpečil...“*.

Obe napadnuté rozhodnutia sú podľa sťažovateľa nezákonné, a tak porušujú aj jeho označené práva. V závere sťažnosti preto sťažovateľ navrhol, *„aby Ústavný súd napadnuté rozhodnutia, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13Co/15/2009-215“*

zo dňa 31.03.2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 14C/56/2007-186 zo dňa 18.11.2008 preskúmal, a v prípade, že zistí porušenie zákona zrušil rozhodnutie súdov a prikázal, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody podľa § 56 písm. d) Zákona o ústavnom súde.“.

Sťažovateľ nepriložil k predloženej sťažnosti žiadne prílohy, nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom ani nepožiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K predloženej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že táto nespĺňa viaceré povinné obsahové náležitosti.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Sťažovateľ nepreukázal zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom ani k sťažnosti nepripojil kópiu právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré označil ako porušujúce jeho základné právo na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

Takéto zistenia štandardne vedú ústavný súd k výzve sťažovateľovi na doplnenie jeho podania s poučením, v akom smere je potrebné podanie doplniť, v akej lehote a aké sú prípadné následky nevyhovenia výzve.

V posudzovanom prípade však ústavný súd z dôvodov hospodárnosti a efektívnosti konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (§ 6 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde) od výzvy adresovanej sťažovateľovi upustil. Dôvodom zvoleného postupu bolo samotné rozhodnutie o predloženej sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania. Ústavný súd

totiž na základe podkladov, ktorými disponoval, dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie sťažnosti sťažovateľa o povinné náležitosti by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jeho sťažnosti na ďalšie konanie.

1. Na prerokovanie sťažnosti v časti napádajúcej rozsudok okresného súdu ústavný súd nemá dostatok právomoci. V konaní pred ústavným súdom sa uplatňuje princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy), podľa ktorého, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa rozhoduje „iný súd“, ústavný súd nemôže poskytnúť takým právam ochranu.

Prvostupňový rozsudok okresného súdu bol napadnutelný odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť sťažovateľ aj využil. Z uvedeného dôvodu ochranu jeho označeným právam poskytoval krajský súd, a tak ústavný súd nemôže za žiadnych okolností podrobiť svojmu prieskumu napadnutý rozsudok okresného súdu, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd na okresnom súde zistil, že tento rozsudok sp. zn. 13 Co 15/2009 z 31. marca 2009 sa stal právoplatným 8. apríla 2009.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Rozsudok krajského súdu z 31. marca 2009 nadobudol právoplatnosť 8. apríla 2009. Sťažnosť odoslal sťažovateľ na poštovú prepravu ústavnému súdu 6. septembra 2010, čo je zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti. V tejto časti tak ústavný súd posúdil predloženú sťažnosť ako oneskorene podanú.

3. Vzhľadom na odôvodnenie odmietnutia predloženej sťažnosti nepovažoval ústavný súd za nevyhnutné odstraňovať nedostatky a vady podania sťažovateľa, pretože taký postup by nemohol viesť k inému rozhodnutiu pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010